

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a. època núm. 350, febrer del 2017

ISABEL I NEUS

TEIXITS - MERCERIA - TALLER D'ARRANJAMENTS

Tenim idees i bases perquè facis la teva pròpia disfressa. Atreveix-t'hi! Teixits i maquillatge Complementes.

Fontanills, 2 · 93 540 26 19 el Masnou

SALA AUTOMOCIÓ

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGONA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Academia Perelló

REFORÇ · ACCÉS · ESO
BATXILLERAT · UNIVERSITAT

Sant Felip, 115
93 555 03 07 El Masnou
info@academiaperello.com

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG

Resultats de la darrera campanya celebrada el passat 15 de gener al local social de Gent del Masnou:

40 donants +13 oferiments (4 nous)

En nom propi i del Banc de Sang i
Teixits agraïm de tot cor la generositat de tots els donants.

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: Dels nadons masnovins del 2016

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.
El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

CONFERÈNCIA PROJECCIÓ

Dissabte 25 de febrer
a les 7 de la tarda al
local social

**Conferència-projecció
sobre *Rapa Nui, l'illa
dels enigmes*,
a càrrec de Joan Muray**

La Coral Xabec demana cantaires

Tothom qui hi estigui inter-
ressat hi serà ben rebut.
Animeu-vos-hi i veniu a pro-
var la veu qualsevol dimarts
a 1/4 de 10 del vespre.

**Qui canta, els seus mals
espanta!**

Editorial

Del 9-N al 6-F

Qui no es recorda amb joia d'aquell diumenge 9 de novembre de 2014 en què, expectants i esperançats, vam poder fer cap a les urnes per exterioritzar els desitjos de futur pel nostre país? El dia es va presentar luminós i serà com a presagi del que anàvem a manifestar, bo i superant tots els esculls haguts i per haver de l'administració central per impedir allò que era l'expressió genuïna de la democràcia: el dret a decidir.

El camí emprès des d'aquell moment no ha estat planer ni gratuït i, malauradament, s'ha cobrat algunes víctimes de l'implacable poder central amb la connivència del TC espanyol. Estem parlant de l'aleshores president de la Generalitat Artur Mas i dels seus col·laboradors, Joana Ortega, Irene Rigau i Francesc Homs, imputats per desobediència i prevaricació; els tres primers citats a declarar en judici el proper dilluns 6 de febrer al TSJC.

Pel seu interès manllevem del Diari El Punt/Avui les opinions expressades per alguns dels líders catalans al respecte:

C. Puigdemont. *Crea una gran indignació que Mas, Ortega, Rigau i Homs afrontin un procés penal per haver contribuït a engrandir la idea de democràcia.*

O. Junqueras. *Tenim el deure i l'obligació de no retrocedir davant l'adversitat. Aquests dies de debats, sapiguem estar a l'altura del moment.*

C. Forcadell. *El futur de Catalunya no el decidirà un tribunal: ho faran els catalans i les catalanes, com no pot ser d'una altra manera, amb una urna.*

A. Colau. *Portar el 9-N a judici és un atac directe a l'essència de la democràcia: que la gent voti per decidir el que vol.*

A. Gabriel. *En el 9-N es reivindicava el dret a l'autodeterminació, des de baix. Res justifica que s'impedeixi que la gent puguem decidir.*

J. Sánchez. *El 6 de febrer farem la primera de les mobilitzacions excepcionals fins al referèndum. És el moment de la mobilització permanent.*

J. Cuixart. *Tenim la convicció que votarem en un referèndum. És una defensa pacífica i democràtica d'un dret al qual no renunciarem.*

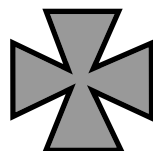
M. Buch. *No ens aturarem. Que tinguin clar que, com més judicització hi hagi a Espanya, més democràcia i llibertat reivindicarem a Catalunya.*

El dilluns 6 de febrer, els qui vam tenir el goig i l'honor de votar en la consulta, també ens asseurem al banc dels acusats i donarem la cara pels nostres representants polítics imputats injustament. Per generositat i coherència, ara toca fer-los costat.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
IN MEMÒRIAM Jordi Pagans i Montsalvatje Joan Muray.....	5
TEMPS PERDUT EN COSES QUE INTERESSEN Joan Camps	6
DESMORALITZACIÓ Joan Maresma Duran.....	8
L'ESPANYA DE FERRO Agustí Alcobero	9
A LA RECERCA DE L'ESQUADRÓ PERDUT Josep Condeminas	15
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray.....	16
TEATRE CAPITAL Rosa Ma Isart	18
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran	19
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany	20
DITES I PERSONATGES POPULARS Albert Vidal.....	21
LA PUNTA DE LA LLENGUA (83) Esteve Pujol	21
EL MESTRE MILLET Enric Badal	22
L'HOMÉ A QUI AGRADEN ELS CONTES Pep Parés	23
SOM Oriol Lugo	24
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	25
ARRAN DE SÒL Pledebut.....	26
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	26

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.

De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Febrer 2017 --

1	dimecres	Riera
2	dijous	Fàbregas
3	divendres	Viayna
4	dissabte	Aymar
5	diumenge	Aymar
6	dilluns	Ocata
7	dimarts	Riera
8	dimecres	Fàbregas
9	dijous	Viayna
10	divendres	Ocata
11	dissabte	Dominguez
12	diumenge	Dominguez
13	dilluns	Riera
14	dimarts	Fàbregas
15	dimecres	Viayna
16	dijous	Aymar
17	divendres	Dominguez
18	dissabte	Ocata
19	diumenge	Ocata
20	dilluns	Fàbregas
21	dimarts	Viayna
22	dimecres	Aymar
23	dijous	Dominguez
24	divendres	Ocata
25	dissabte	Riera
26	diumenge	Riera
27	dilluns	Viayna
28	dimarts	Aymar

Dijous
Gras

-- Març 2017 --

1	dimecres	Ocata	Dimecres de cendra
2	dijous	Riera	
3	divendres	Fàbregas	
4	dissabte	Fàbregas	
5	diumenge	Aymar	
6	dilluns	Dominguez	
7	dimarts	Ocata	
8	dimecres	Riera	
9	dijous	Fàbregas	
10	divendres	Viayna	
11	dissabte	Viayna	
12	diumenge	Ocata	
13	dilluns	Aymar	
14	dimarts	Riera	
15	dimecres	Fàbregas	
16	dijous	Viayna	
17	divendres	Dominguez	
18	dissabte	Dominguez	
19	diumenge	Ocata	St. Josep
20	dilluns	Riera	
21	dimarts	Fàbregas	

Horaris de les farmàcies del Masnou

Aymar (Maricel)

Almeria, 14 · 93 555 03 81

Domínguez (Est. Masnou)

Enamorats, 2 · 93 555 59 36

Fàbregas

Navarra, 68 · 93 555 19 79

Ocata

JFKennedy, 5 · 93 555 33 08

Riera (Club nàutic)

J.Llimona, 22 · 93 555 08 55

Viayna C

Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03

De dilluns a divendres

9.15 - 21

8 - 20.30

9 - 13 i 16.30 - 20

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 20.30

Dissabte

9.15 - 14

9 - 13.30

9.30 - 13

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 14

h o b e s t i A n o b e s t i A c o l o r a m b

Les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o **inicials**. En **cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mandrà correspondència amb els seus autors.

INFRAESTRUCTURES

El pensador de referència del liberalisme, Adam Smith, i el de la socialdemocràcia, John Maynard Keynes, estaven d'acord en una cosa: La importància de les infraestructures. L'escolès va escriure que *la falta d'infraestructures és el principal fre al progrés de les indústries i les ciutats*, mentre l'anglès sempre va defensar que la inversió en infraestructures és un element central per reactivar una econo-

mia en dificultats.

Sembla clar, doncs, que la prosperitat de Catalunya passa per millorar les carreteres i els ferrocarrils, pel corredor mediterrani, per la connectivitat dels aeroports i pels accessos al port de Barcelona.

Els nostres impostos els recapta el govern d'Espanya, així que haurien de ser les institucions espanyoles que invertissin en aquestes infraestructures i vetlessin perquè donessin bon servei.

Ho fan? La pregunta és un insult als usuaris de Rodalies. La conclusió és òbvia: la nostra prosperitat no és un objectiu de les institucions espanyoles. Necessitem institucions pròpies, doncs. Volem que els nostres impostos serveixin per fer allò que ens cal per no ofegar-nos econòmicament. Si més no, volem comptar-nos per veure quants preferim institucions pròpies i quants es conformen en seguir depenent dels ministeris espanyols. I com es fa per comptar? Doncs es posa una urna i es compten els vots, com a qualsevol democràcia civilitzada.

Enric Casulleras

Professor de la Universitat de Vic

RECICLATGE

S'ha impulsat una campanya de reciclatge. Però... al-

gú dels qui l'han elaborada s'han plantejat, abans de gastar els diners, què és el que falla? Per exemple,

1. Els contenidors són repulsius i una persona baixa o un nen, per obrir-ne la tapa, s'hi ha d'abraçar!

2. El color de la tapa petita que tanca no està pensat per a persones amb problemes a la vista com els daltonians. Els rètols informatius que hi ha tenen les lletres petites i amagades gairebé no es veuen.

3. Caldria "conscienciar" les botigues que deixen les escombraries barrejades al costat dels contenidors.

4. I, per acabar, aquest camionet que passa fora d'hores i que sembla que mai no reculli res.

Montse Valdeperas Roig

In memòria

JORDI PAGANS i MONTSALVATJE

El Masnou 1932
-Barcelona 2017

PINTOR

Joan Muray

Vocal de Cultura

Aquest masnoví, força desconegut per la majoria de vilatans, va néixer al Mas Antic del Masnou l'any 1932, i sembla que posteriorment hi va venir alguns anys a estiuajar.

Jordi Pagans i Montsalvatje provenia de dues famílies amb llarga tradició artística. Entre els Pagans havia destacat el guitarrista i cantant Llorenç Pagans i Julià, amic de Richard Wagner i del pintor Edgar Degas. Per part dels Montsalvatje, hi destaquen el seu avi, l'historiador Francesc Montsalvatje i Fossas, el seu oncle, l'escriptor i pintor Xavier Montsalvatje i Iglesias, així com el seu cosí, l'eminent músic Xavier Montsalvatje i Bassols.

Va començar a pintar l'any 1948, estudiant alhora amb mestres com Sàturo López o Josep Roca-Sastre, així com a l'Escola de Belles Arts de Barcelona.

El 1953 comença a exposar, tant en exposicions col·lectives com individuals, i ho féu al llarg dels anys per tot Catalunya,

així com en algunes ciutats espanyoles, a més de ciutats europees com París, Londres i Düsseldorf.

Fou guardonat amb prestigiosos premis, tant catalans com de l'estat, així com a la ciutat occitana d'Avinyó.

El seu art és un art típic mediterrani, de formes i volums plens carregats de pasta, una concepció de la llum i el color, en tons mats i absent de contrastos violents. Fou un investigador amb diversos materials, dedicat especialment als paisatges urbans, mediterranis i de les natures mortes.

La seva vinculació amb la nostra vila era pel seu parentiu amb la família Sunyol-Bassols; ella, Rosa Sunyol i Pla, era filla del capità, industrial i polític masnoví, Antoni Sunyol i Pla. I amb la nostra entitat fou a final de la dècada dels vuitanta del segle passat, quan, arran de la fundació de Gent del Masnou, pel gener del 1985, i abans de tenir local social, que fou el 1989, l'entitat ja funcionava, tant pel nostre butlletí com per diferents actes puntuals que organitzaven les diferents vocalies; la de Cultura va organitzar una exposició de pintors masnovins, que es féu a la planta baixa del Mas Vell (Can Fontanills), del Casino del Masnou.

Fou aleshores quan el vaig descobrir i em vaig posar en contacte amb ell; li vaig demanar si ens deixaria una obra seva per a aquella exposició, fet que acceptà de molt bon grat bo i agraït que haguessin pensat en ell com a masnoví.

Per a l'ocasió, vaig triar un oli magnífic, al qual des d'una finestra s'albirava un paisatge de la vila de Cadaqués on ell residia a temporades.

Gent del Masnou, i jo en particular, sempre t'agraïrem la teva amabilitat i predisposició. Descansa en pau, Jordi.

TEMPS PERDUT EN COSES QUE INTERESSEN

Joan Camps i Ortiz

Negar la possibilitat d'un referèndum amb l'argument pseudodemocràtic d'imposar la llei constitucional és com barrejar aigua a la millor collita imaginable de vi ibèric i embotellar-lo amb tap de suro, una etiqueta sumptuosa i la marca de denominació **E** d'origen.

Aquests partits corruptes fins a la medul·la que s'autoanomenen "Constitucionalistes" no n'han tingut prou de malbaratar les seves arquees farcides amb diner espuri dels seus tripijocs, que fins i tot han eliminat l'esperit social de les caixes d'estalvi i s'han endeutat en la banca sense entranyes, usurera, estafadora i maldestra, i ara, quan el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha sentenciat la devolució dels diners estafats amb la lletra petita de les clàusules abusives contractuals tolerades amb patent de cors i la fastigosa connivència del PP i del PSOE, al govern Rajoy i als qui el secunden, condicionats pels esquelets que els van sortint de sota les catifes institucionals i per definició agafats materialment per les boles, els tremola el pols a l'hora d'imposar el retorn dels diners estafats: més de quatre mil milions d'euros que la banca ha espoliat als seus clients i ha anotat al compte de beneficis i que, presumint d'astuts gestors ensarronadors, ja s'han rebotat repartint-los als seus accionistes.

Per ser sincer, confesso que fa uns quants mesos que m'he estat plantejant d'aparcar temporalment el "procés" com a tema de màxima implicació personal que mantinc fa mesos en aquesta pàgina. Avui anava a fer-ho, però els esdeveniments flagrants que constaten cada dia la corrupció política que ens ha portat fins aquí m'ha exigit treure'm del pap l'anterior paràgraf, no fos que, en callar-m'ho, a mig escriure hagués de córrer a la tassa del vàter per vomitar de fàstic. Entenc que el meu desig d'assolir una Catalunya allunyada definitivament del franquisme no té altre remei que constituir un Estat Català independent, però em preocupa que el guirigall polític, els interessos partidistes i els seus estratagemes puguin

donar coherència, sentit comú i eficàcia a les accions, donada la incapacitat de gestió i la feblesa en valentia per assumir els sacrificis que són necessaris per culminar el "procés".

Aposto, per no dir desitjo, que el lideratge del president Carles Puigdemont pugui polaritzar les exigències que la majoria de ciutadans hem confiat a la majoria parlamentària: votar en referèndum com a la prioritat única que ens pot alliberar definitivament del postfranquisme. Però sóc conscient que apostar en aquest desig idealista és com jugar-s'ho tot a vermell o negre, sobretot quan el gran Casino dels Lleons està manegat amb crupier de dubtosa honestat i una ruleta que està trucada.

Dit tot això i oblidant-me de la meua particular dèria independentista, vull dir que "Tems perdut...", títol d'aquest article, m'ha vingut inspirat en la lectura d'un opuscle molt ben editat de prosa poètica molt íntima escrit d'una dilecta amiga que, en llegir-lo, m'ha captivat. És el relat sencer de tota una vida viscuda abreujat en cinquanta quartilles raquítiques de text però immensament denses en contingut que m'ha traslladat al meu univers interior, dins del qual cada dia que passa em trobo molt més bé que a fora; no me n'he d'estranyar quan la merda institucional ja ens ha arribat a tots fins al coll. Sóc conscient que vaig acostant-me lentament i pausada a la fi del camí, última possibilitat d'esbrinar el misteri de l'existència.

Aquest fenomen que com a mamífers ens ha dotat arbitràriament de pensament lliure, a uns més que als altres, i que les religions **alineades** amb una suposada providència i manipulades des dels poder fàctics, segueixen obcecades a **alienar** els seus prosèlits en ramats domesticats i silenciosos que actuen mansos com animals i que visquin agraïts en la misèria i confiant il·lusos en la reencarnació i la vida paradisiaca i eterna.

Quan sento la veu de la política que imposa parlar del que interessa a la majoria de la ciutadania, em fixo en les multituds que omplen els camps de futbol o paguen per veure els partits emesos per la tele del bar o des de la butaca de casa, en les discoteques que s'omplen de joventut que, quan no està zombi, tampoc no estudia ni treballa, en la gent que fa cua i es baralla a les rebaixes per comprar coses que no farà servir mai, en els camps de refugiats plens de criatures que han fugit de la guerra armada pels governs que ara els neguen el dret d'asil. Aquests són els ramats, que cada dia són més majoria, una bona reserva per esclavitzar en el treball miserable o fer-ne carn de canyó.

Ja ho veieu, he aconseguit més de trescentes paraules sense anomenar el "procés"; el proper març m'esforçaré més a opinar de les coses que no interessin quasi a ningú. El que sigui, per no perdre més el temps!

23 de febrer, Dijous Gras

**Botifarres d'ou i faves amb cansalada,
pasta amb bacó i pinyons, peres amb vi,
carns i botifarrons, caves, mandonguilles,
pollastre farcit, llom, ous i llardons.**

Can Ventura

CARNISSERIA

Vedella, xai, porc,
pollastre, embotits

Romà Fabra, 18 · 93 555 73 95 · El Masnou

DOS MES DOS

MENJARS PREPARATS. POLLASTRES A L'AST.
VINS I CAVES. XARCUTERIA SELECTA

Navarra, 100. Tel. 93 555 14 82 el Masnou

Gaudeix de les Butifarres crues de temporada,
amb carxofes, alls tendres, calçots...

Mestres Villà, 10 · 93 555 16 64 · WWW.CANRAC.COM

**Màxima qualitat
en tots els
nostres
productes**

El Masnou
Mcat. Municipal · 93 540 10 61
Sant Miquel, 25 · 93 540 88 02

Xarel·lo

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT

VINS D'ALELLA
Àngel Guimerà, 30 Alella 93 555 21 41
ferranaymar@ferranaymar.net

Rua Diabòlica`17

Dissabte 25 de febrer a les 7 de la tarda Sortida de l'Altell de les Bruixes

Tothom hi és convidat!

Hi actuaran: **Els Tabalers** de la Colla de Diables, **Bruixes** del Masnou
**Sortiu al carrer i veniu a l'Altell a cruspir la manduca. Porteu-vos, si voleu, el
vostre tassó o got.**

Ho organitza: **Colla de Diables del Masnou i Ajuntament del Masnou.**
Hi col·laboren:

**Can Rac, Graneria Colomé, Pastisseria Miquel, Serveis Integrals Xavi Fuster,
Obres i reformes Pere Alabau, Fruiteria Flores**

Desmoralització?

Joan Maresma Duran

Potser sigui injust acusar el *Donald Trump* de ser contra les minories. El nou govern dels *Estats Units*, a part de tenir un nombre sense precedents de generals, inclou molts membres de la menor minoria de totes: la de multimilionaris.

He llegit diferents articles sobre aquest assumpte. N'hi ha alguns que afirmen que els ricassos escollits per *Trump* no només tenen comú tenir un munt de diners sinó també ser lectors i admiradors de *Ayn Rand*, una americana nascuda a la *Rússia tsarista* que en els seus llibres fa apologia de l'egoisme creatiu i divinilitza els emprenedors que tenen més audàcia –la fortuna no sempre ajuda els audaços– que no pas escrúpols.

Jo tampoc no sabia ben bé qui era *Ayn Rand*. Sí que havia sentit a parlar d'un llibre seu que es diu "El manantial". Però res més. I no recordo de què em sonava aquest llibre. Sóc conscient que a mesura que passa el temps sé ben poca cosa, si és que en sé alguna. També sóc conscient que cada vegada sóc més ignorant en aquest món que diuen que és el de la societat de la informació. Em sembla una quimera... Tornant a la senyora *Rand*, llegeixo que va morir el 1982 i que es va convertir en la santa patro-

na del neoliberalisme que proporciona a aquest capitalisme salvatge, desenfrenat i sense entranyes una mena d'absolució filosòfica. Existeixen també els qui dubten que el mateix *Trump* hagi llegit aquesta escriptora –potser espera que el llibre surti en format còmic–, però conclouen que cap gabinet no havia tingut una cohesió de principis tan gran, principalment en temes econòmics...

Un altre periodista americà, *Paul Krugman* –a aquest sí que el coneixia– va escriure un article sobre el nou president anomenat "el candidat que va arribar de Sibèria". Aquest article és del juliol de 2016 –es pot trobar fàcilment a Internet– i fa al·lusió a una pel·lícula de 1962 que en anglès es titula "The manchurian candidate" i en castellà "El mensajero del miedo". Hollywood, sempre amb tanta creativi-

tat els darrers lustres, en va fer un *remake* el 2004 amb *Denzel Washington*. A la pel·lícula, un soldat americà capturat pels xinesos és condicionat a actuar com a assassí i a obeir ordres subliminars que rebrà quan tornarà al país de la llibertat i de la democràcia.

La seva missió, quan arribi el moment, serà la d'assassinar el candidat a la presidència per afavorir el candidat que els "rojos" de *Moscou* volen. Més o menys aquest és l'argument. La *CIA* va descobrir que els russos –aneu a saber si és veritat– van donar un cop de mà als republicans a les passades eleccions de novembre de l'any passat mostrant alguns draps bruts dels demòcrates.

Imagino que l'única prova que el magnat no és un titella en mans dels russos –recolzat per ells per desmoralitzar per sempre més la democràcia– és que *Trump* no amaga la seva admiració per *Putin*, un altre president amb deliris de grandesa i nostàlgic del passat.

Si l'home dels cabells estranys casat amb una estrangera fos un talp –en el llenguatge de l'espionatge, un agent infiltrat en un país enemic, per exemple– vull pensar que el senyor *Trump* amagaria la seva admiració... De totes maneres, és fascinant imaginar-se el *Donald* –(l'ànec Donald?) una personificació del capitalisme sense fre– com a agent rus.

El fet és que, expressament o per accident, la democràcia –em sembla– ha estat desmoralitzada.

En Déu el govern confiem?

L'Espanya de ferro

La construcció de la xarxa ferroviària peninsular al segle XIX va tenir com a objectiu vertebrar la nació espanyola

Agustí Alcoberro,
professor d'Història
Moderna a la Universitat de Barcelona

Els problemes d'infraestructures que arrosseguem avui tenen un precedent altament alligador: la construcció de la xarxa ferroviària espanyola a mitjan segle XIX. Com és sabut, la primera línia de trens peninsular va comunicar Barcelona i Mataró el 1848. Era d'iniciativa privada, i va resultar un negoci rodó. El 1855, però, unes Corts de majoria progressista van aprovar la llei de ferrocarrils. La llei va permetre multiplicar en pocs anys la xarxa ferroviària peninsular: si anteriorment el ferrocarril tot just disposava d'uns 500 quilòmetres de via, deu anys després, el 1855, n'havia assolit prop de 5.000. Aquest enorme esforç es va finançar amb diner públic, mitjançant la desamortització dels béns i terres dels ajuntaments, cosa que va disminuir la capacitat de finançament dels municipis i va augmentar arreu les desigualtats socials. Però la planificació de la xarxa de ferrocarrils va obeir a un estricte plantejament ideològic. Es tractava de vertebrar els territoris hispànics, tot dibuixant una xarxa radial que tenia el seu punt de sortida i d'arribada a Madrid. El ferrocarril havia de ser, en primer lloc, un instrument de creació de la nació espanyola. Subsidiàriament, havia de construir també el mercat espanyol, ja que fins aleshores l'economia les àrees litorals s'articulava mitjançant el comerç naval amb altres països, i absolutament d'esquenes al centre peninsular.

Els condicionants polítics i ideològics

van marcar la legislació aprovada per les Corts espanyoles i la seva aplicació. La llei va finançar la construcció de via fèrria, a tant el quilòmetre, la qual cosa va estimular la creació de noves vies d'escàs o nul interès comercial –i especialment allí on les característiques del relleu ho feien més fàcil. Ben aviat, la xarxa radial construïda per tota la Meseta va resultar un absolut fiasco. Un gran nombre de línies travessaven àmplies extensions absolutament buides i comunicaven ciutats poc poblades, en llargues jornades que només acabaven a Madrid, la capital de l'Estat que gestava la nació espanyola.

Per això el negoci que havia estat la construcció, subvencionada pel govern, va esdevenir fracàs a mesura que les línies es van posar en funcionament. Només el ferrocarril del Mediterrani, construït amb grans dificultats, i la nul·la implicació de l'Estat,

entre Alacant i Girona, va esdevenir un espai d'intercanvi humà i de mercaderies econòmicament i socialment positiu. Cal remarcar, a més, que la legislació espanyola va optar per un ample de via diferent del francès, cosa que a la pràctica impossibilitava la connexió dels nostres trens amb Europa.

Però l'enorme despropòsit que va suposar aquella empresa va tenir també repercussions polítiques per als seus mateixos instigadors. El fracàs de les companyies ferroviàries en iniciar-ne la seva comercialització va provocar la crisi financera de 1866 i, amb ella, la fallida del sistema bancari i de la borsa i el tancament d'un gran nombre d'entitats de crèdit. La construcció de noves vies també es va aturar sobtadament durant un llarg període. De cop i volta s'acabava la "febre d'or".

I tot seguit es va produir la liquidació del règim polític dels Borbons. La Revolució Gloriosa de 1868 va obligar a fugir la reina Isabel II i va donar pas a les primeres eleccions constituents democràtiques. Cinc anys després, el 1873, es proclamava la Primera República.

Tot això, més o menys, els deu sonar. ¿Precedent històric o previsió de futur?

Construcció del Pont des Francesos per al ferrocarril a Madrid el 1859

TROBADA DE

El diumenge dia 15 de gener del 2017 es va fer la **24a Trobada de nadons del Masnou**. Com podreu veure a la fotografia, se'n van concentrar una bona colla, **88**, dels **155** nascuts l'any passat. La trobada, com cada any, fou tot un èxit. Als petits, se'ls veia contents de poder intercanviar somriures, mirades, xerroteigs i plors amb els seus coetanis. Aquest any, com l'any passat, la fotografia i per gentilesa de l'Ajuntament del Masnou, s'enviarà a tots els nadons participants a la trobada per correu electrònic amb qualitat de reproducció. Per a qualsevol dubte: **ll.valls@yahoo.es** o al **660 09 23 81**. Moltes felicitats als pares i molta salut. Us presentem els protagonistes; i, a les pàgines següents, la fotografia:

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

*Al servei dels vostres
nadons les 24 h del dia*

FARMÀCIA AYMAR

ALMERIA, 14 (Maricel)
93 555 03 81

FARMÀCIA DOMÍNGUEZ

ENAMORATS, 1 (Estació del Masnou)
93 555 59 36

FARMÀCIA FÀBREGAS

NAVARRA, 68
93 555 19 79

FARMÀCIA OCATA

JF KENNEDY, 5
93 555 33 08

FARMÀCIA RIERA

J. LLIMONA, 22 (Club Nàutic)
93 555 08 55

FARMÀCIA VIAYNA

PRAT DE LA RIBA, 23
93 555 04 03

NADONS 2016

Ona Porcel Larraya 7-1-16
Berta Rodriguez Xandri 12-1-16
Julia Ramia Fernandez 13-1-16
Marc Maturana Fernandez 28-1-16
Julia Rodriguez Prieto 31-1-16

Aina Saurí Madrid 3-2-16
Isabella García Guarino 8-2-16
Julia Lledo Calero 10-2-16
Mariona Rosich Camarero 21-2-16
Abril Coronas Garcia 23-2-16
Luka Coronas Garcia 23-2-16
Unai Ruiz Leon 24-2-16
Jaume Bacaria Izquierdo 3-3-16

Marcel Budaudi Berrocal 9-3-16
Mariona Canals Gual 11-3-16
Helena Jordana Samsó 13-3-16
Ariadna Ramirez Dode 17-3-16
Leonardo Torres Gonzalez 18-3-16
Lucas Castro Sanz 21-3-16
Naiara López Márquez 22-3-16
Mar Amaya Martínez 23-3-16

Gal·la Rua Martí 6-4-16
Jana Garcia Sabio 11-4-16
Zoraya Luna Aggourane Racicot 11-4-16
Jana Fuentes Salgado 11-4-16
Pamela Núñez Meneses 16-4-16
Evo Noël Haikara Matias 21-4-16

Claudia Muñoz Millan 2-5-16
Axel Sánchez Amador 4-5-16

Ian Stojanovic 6-5-16
Aran Arimont Lopez 9-5-16
Jana Juan Bosch 10-5-16
Alma Salcedo Navarrete 10-5-16
Emma Tapia Ventayol 18-5-16
Abril Baliarda Vintró 30-5-16
Emma Quagliotti 31-5-16

Sara Cufi Julve 7-6-16
Sergi Escobar Guilà 12-6-16
Edgar Cardona Piñuelo 13-6-16
Chloe Moliner Pardina 14-6-16
Clara Mató Romero 19-6-16
Martina Garcia Vicente 27-6-16

Alèxia Aguilà Rodríguez-Pastrana 4-7-16
Sofia Piedrafita Martinez 19-7-16
Biel Céspedes Palomo 21-7-16
Leo Martín Honrado 23-7-16

Hugo Figuero Atarés 1-8-16
Martín Figuero Atarés 1-8-16
Gaël Santiago Paczy 1-8-16
Èlia Egido Llacay 5-8-16
Ona Castro Molina 6-8-16
Alexis Daffas Rissech 14-8-16
Elia Cañete Lopez 23-8-16
Carla Caubet Adan 23-8-16
Olivia Arazi Esteban 26-8-16
Alaitz Bernal Aznar 26-8-16
Martí Belmonte Ventura 30-8-16
Alain Ruiz Díaz 31-8-16

Biel Grau Tarifa 1-9-16
Valentina Cuchillo Anadón 12-9-16
Nora Ferrer Castells 14-9-16
Joel Lopez Asensio 18-9-16
Martí Rico Roig 20-9-16
Dídac Abellan Perez 23-9-16
Enzo Plano Santiago 25-9-16
Eloi Sot Martin 26-9-16
Hugo Gómez Sancho 26-9-16

Martí Gonzàlez Cabrera 4-10-16
Louis Claes 4-10-16
Erik Ferrer Fornies 9-10-16
Alex Santiago Rivas Ganduglia 16-10-16
Amaya Marco Navas 17-10-16
Roger Toledo Bastús 25-10-16
Queralto Toledo Bastús 25-10-16
Alex Soler Gutiérrez 26-10-16

Aina Pié Garcia 8-11-16
Chloe Mampel Gonzalez 11-11-16
Gisela Casas Moruno 14-11-16
Marc Casas Moruno 14-11-16
Maiol Simarro Cabot 14-11-16
Sam Mola Oliva 17-11-16
Biel Cordero Val 18-11-16
Greta Molero Rodriguez 22-11-16

Laia Mantecón Gallego 8-12-16
Martina Mantecón Gallego 8-12-16
Gala Mas Martínez 13-12-16
Ona Belmonte Buffa 21-12-16
Clara Sánchez Malmström 30-12-16

ESCOLA SAGRADA FAMÍLIA

PORTES OBERTES

DIVENDRES

3 DE MARÇ
DE 15:30 A 17:30

Sessió informativa
a les 16:45

> Entrada per Doctor Curell s/n

DISSABTE

11 DE MARÇ
DE 11:30 A 13:30

Sessió informativa
a les 11:45

ESCOLA SAGRADA FAMÍLIA
EL MASNOU
Grup escolar paragonat per a tota la família

Unitat Verteguer, 1 - 08320 El Masnou
T 093 560 407 info@safamassnou.com
www.safamassnou.com

Facebook.com/safamassnou

info@safamassnou.com

matalasseria

Grau

PUERICULTURA · DESCANS · LLAR

Sant Miquel, 6 · 93 555 15 38 · El Masnou

matgraumasnou@gmail.com

El Petit Valler
LLAR D'INFANTS
Des dels 4 mesos als 3 anys

Ventura i Gassol, 299 555 57 11
El Masnou

FARMASNOU
PARAFARMÀCIA

ROMÀ FABRA, 19-A 93 555 19 46
www.farmasnou.com

Escola Bergantí

L'escola que busques!

Una escola que
educa per al futur

Concerta entrevista al telèfon 93 555 49 50

VINE A VEURE'NS, T' HI ESPEREM

El Masnou - Badalona
C/ Sant Joaquim, C.C. Màgic Badalona i C.C. Montigalà

LA FRUITA

Una font natural de salut per als teus fills

Mestres Villà, 11 · 93 540 34 74 - 618 76 35 29

Taller de Publicitat

impressió i disseny

93 555 80 06 · 660 09 23 81

CMPG

CENTRE MÈDIC PERE GRAU

MEDICINA · ODONTOLOGIA
FISIOTERÀPIA I OSTEOPÀTIA
LOGOPÈDIA · PSICOLOGIA

Pere Grau, 40 el Masnou · 93 555 35 78

TR
DE
NA
20

TROBADA DE NADONS EL MASNOU ASCUTS EL 16. 23è ANY

TROBADA DE NADONS DEL 2016

Idea original i

organització: Taller de publicitat.

Fotografia: Cardona fotògraf.

Distribució: Ajuntament del Masnou

Agraïments a: Quim Fàbregas. Servei de
Manteniment i Policia municipal de l'Ajuntament del Masnou. Jutjat de Pau del Masnou
i a l'Associació Gent del Masnou

**Taller de
Publicitat**
impressió i disseny
93 555 80 06 · 660 09 23 81

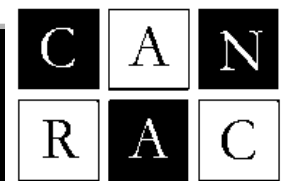
CARDONA
619 16 34 99
FOTÒGRAF

Ajuntament del Masnou

Alcon®

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

23 de febrer MENÚ D'E DIJOUS GRAS

Per esmorzar entrepà de botifarra d'ou
Per dinar un bon plat de botigetes amb monferra
Per sopar escudella calentona amb botifarra negra
i de ressopó... pica un llardó

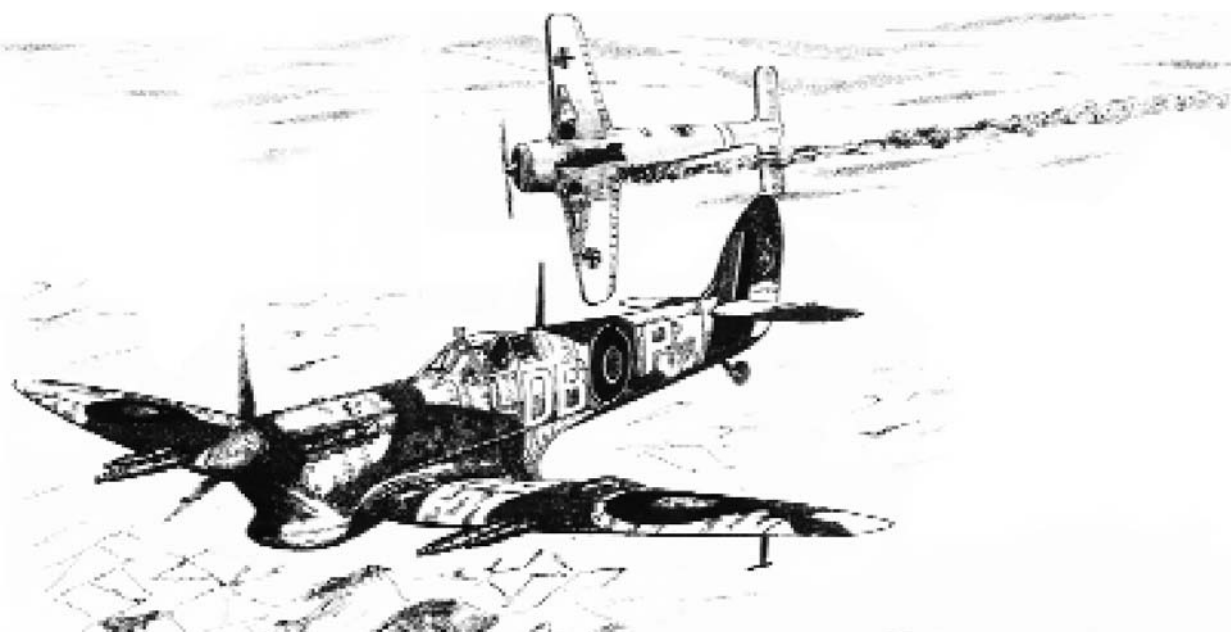
boN CARNESTOLTES

Comandes a: www.canrac.com
Mestres Villà, 101, el Masnou · 93 555 16 64

A LA RECERCA DE L'ESQUADRÓ PERDUT

Josep Condeminas

La sorprenent notícia que s'havien trobat a Birmània vint avions del mític SPITFIRE, autèntica columna vertebral de l'aviació de caça anglesa de la II Guerra Mundial, ha convulsat tots els aficionats a l'aviació, una autèntica *Càpsula del temps*. Sembla ser que els aparells poden estar en bon estat de conservació, encara que hi ha certes dificultats de localització i finançament per al rescat.

La història d'aquesta notícia es va iniciar a final de 1945, quan Lord Mountbatten va ordenar que tots els avions d'aquest model estacionats a Birmània (alguns d'ells encara nous) fossin degudament greixats i embolcallats amb paper lubricat, ficats en contenidors segellats amb cera i soterrats a dotze metres de profunditat per evitar així que caiguessin a mans japoneses. El curiós és que, acabada la guerra, el govern britànic no va fer cap moviment per recuperar-los. Tot i semblar increïble, en certa manera aquesta mesura resulta comprensible ja que era pràctica habitual enterrar excedents de guerra en desús i, en el cas dels Spitfires, la seva repatriació resultava molt costo-

sa i, a més, ja es consideraven obsolets, perquè la irrupció dels nous caça reactors com el Gloster Meteor anglès i el Me 262 alemany, van obrir la nova era dels Jets. Així doncs, la Royal Air Force va esborrar dels registres els llocs on estaven enterrats i s'oblidaren de l'assumpte. Els anys, però, han mitificat aquest avió, per tal com no sols era excel·lent sinó que se li atribueix el mèrit d'haver salvat la Gran Bretanya de la invasió alemanya.

El senyor David Cundall és un empresari anglès de 62 anys i en feia quinze que anava a la recerca d'aquests avions, ja que el seu anhel era recuperar-los i fer-los volar de nou en exhibicions aèries, com ho fan actualment en Festivals Aeris de França, Anglaterra, Canada, Alemanya i Estats Units. Actualment, sols en queden 35 d'aquest model al món. Per a la seva recuperació, un dels problemes era trobar-ne la localització exacta, perquè sembla ser que el terreny és ara una zona selvàtica de Birmània, però l'ajuda d'un veterà de guerra, el senyor Stanley Coombe de 91 anys, testimoni del soterrament dels avions per sapadors britànics i

nord-americans ha estat clau. Un altre problema va ser obtenir els permisos corresponents per a les excavacions per part del govern birmà. No va ser gens fàcil; però, gràcies a les gestions del fins fa poc Primer Ministre David Cameron, que es va entrevistar amb el President birmà Thein Seins, s'han obtingut aquests permisos, a canvi, això sí, de l'aixecament de diverses sancions internacionals que pesaven sobre el govern birmà. Un altre inconvenient era l'elevat cost dels treballs, per la qual cosa ha calgut buscar un altre inversor. El senyor Cundall naturalment obtindrà el seu tant per cent del negoci, així com el govern birmà i el britànic.

Tot i el secretisme inicial, el pastís es tan temptador i fa tanta flaire de diners que ja hi ha tres empreses més interessades, una de nord-americana, una altra d'israeliana i una d'australiana, ja que es calcula que cada avió tindrà en el mercat el valor de dos milions d'euros. Finalment, però, el que realment l'aficionat valorarà serà veure'l solcant de nou el cel.

Font consultada: Internet.

Històries de la vila

Joan Muray

EL CANTAIRE DEL MASNOU

o Vals de les Pepones

Aquest vals, o cuplet, antigament es tocava a les festes majors, no sols del Masnou sinó de tot Catalunya i, per tant, molt famós al seu temps, que devia ser a començament del passat segle XX.

Després passà anys i panys hivernant, fins que ara, al segle XXI, ha ressorgit de la mà del nostre cor, la Coral Xabec, que el va interpretar per primer cop, en aquesta segona etapa, el 27 de juny del 2003 amb motiu de la Festa Major de Sant Pere d'aquell any, sota la batuta de la seva directora Montserrat Llagostera.

Posteriorment, la mateixa coral la va gravar en un Cd, que es féu el 31 de maig del 2009, per encàrrec del Centre de Cultura Popular i Tradicional, depenent de la Generalitat de Catalunya.

I finalment, l'Ajuntament del Masnou el va incloure a la Guia de Recursos de les Biblioteques del Maresme, presentada el 29 d'abril del passat 2016. Abans de passar a veure la llarga història d'aquest vals tan masnoví, fem una ullada als versos de la seva lletra. Diuen així:

Aquesta versió és la que canta la nostra coral, però se'n troben d'altres, que tenen petites diferències, segurament a causa del fet que, quan es transmet, el que sigui per via oral, sovint en surten petites diferències. També és possible que la memòria dels qui les transcrigueren els jugués algun lapsus.

Les versions a què em refereixo al

paràgraf anterior surten en una entrada d'internet (1), que recull cançons d'abans, cantades per gent gran que les recorda del seu temps de joventut. Una d'aquestes la canta un senyor de Roses (Alt Empordà), i l'altra, una senyora de l'Escala, també a la mateixa comarca. Dues demostracions d'on va arribar la cançó.

I encara una altra prova de l'expansió d'aquest ball. Fa uns anys, una família masnovina va visitar-ne una altra de la comarca del Bages, amb la qual havien d'emparentar i, en fer-la petar els avis respectius, resulta que l'àvia navarquesa recordava del seu temps de joventut que ballaven aquest vals. I ara anem a la seva història. Fou creada com un cuplet, amb aire d'havanera, per *Juan Misterio*, pseudònim de Joan Casas i Vila (1886/1925), i composta per Joan Costa, i en fou la intèrpret usual Mercè Seròs (Saragossa 1900-Barcelona 1970), coneguda pel seu nom artístic de *Mercedes Seròs*.

Aquesta cantant també féu famós un altre cuplet, «La Barcelonista», dedicat al Futbol Club Barcelona. Als anys trenta es va retirar i es casà amb el

EL CANTAIRE DEL MASNOU

Lletra: J. Casas

1. No hi ha al Masnou, com el meu Pere, tan alegre cap pescador,
ni qui, com ell, tonades boniques amb tal gust canti i afinació.
Ell amb sa veu va enamorar-me un capvespre vora la mar,
i de llavors ençà se n'alaba i a totes hores em sol cantar.

Tot cantant, dolça estimada,
jo la tasca vaig fent de bon grat.
Tot cantant pesco en la barca
i amb cançons també a tu t'he pescat.

2. Quan al Masnou van ser les festes de Sant Pere, que és el patró,
el meu promès tibet com un rave va anar a cantar-me sota el balcó.
Els seus companys a les guitarres afinaven al seu voltant,
quan ell va dir: Si sols estéssim, t'agradaria més el meu cant.

Tot cantant, dolça estimada, ...

conegut industrial dedicat als parai-gües i ombrel·les, Pius Rubert La-porta.

La primera referència que se n'ha trobat en premsa és del 1925. Concretament del 27 de gener, al diari *La Vanguardia*, on cita que aquell dia Ràdio Barcelona la va transmetre dins la seva programació.

Tot i que devia ser anterior, ja que al catàleg de desembre de 1921, de *Rollos Victoria*, una empresa dedicada a la producció de rotlles per a pianaola, al seu apèndix general l'esmenta així: *Juan Costa. 6081. El Cantaire del Masnou. Couplet. (La Voz del Pescador).*

Joan Casas i Vila, l'autor de la seva lletra, amb el mateix pseudònim de *Juan Misterio*, té entre altres obres el que seria un dels cuplets més famosos: El vestit d'en Pasqual. Tant aquest cuplet com el dedicat al Barça, ressorgiren a la dècada dels setanta del segle passat.

Si d'en Casas se n'ha trobat força tema, de Joan Costa només en sabem això, ni el segon cognom ni res més. L'única referència a un Joan Costa i músic s'ha trobat al llibre "L'Orfeo Català de Mèxic", que esmenta el seu nom entre d'altres. Diu així:

- ...A l'assemblea del 15 de setembre de 1906 assistiren vint-i-vuit socis, els quals han estat considerats sempre com els socis fundadors. D'alguns d'ells no consta el nom, sinó solament el cognom. Heu-ne ací la llista: *Jaume Bofill, Josep Subirachs, Joan Costa, Ricard Estruch, Pere Altés, Josep Comas, Aurelio Marín, Antoni Balcells, Joan Estefa, Joan Planas, Garriga, Claudi Maleras, Ferran, Antoni Simó, Enric Botey, Miquel Codina, Rovira, Josep Balcells, Trias, Sabater, Riba, Guillem Ferrer, Febrer, Lluís Ponsa i Enric Batlle.*

El sobrenom que té aquesta música, El vals de les *Pepones*, no és sabut de què ve, però sí el significat, com comentem més endavant. Ara fem un xic de memòria dels noms de balls i cançons.

VALS: És un ball de saló i tradicional que va tenir el seu temps d'esplendor a la segona meitat del segle XIX, tot i

GENER. 1. Sitjona, Sorn d'Aldós. 3. El Pont d'Armentera. 6. Portbou. 7. Espui, Forrià, Llers, Llessui, Lliçà d'Amunt, Masllocó, Ordís, Palou, El Pin de Sant Maria, Verges. 8. Els Torrents. 9. L'Arboc, Arboli, Sant Julià de Sossola. 10. Nules. 13. Vidrà. 14. Argenteira. 15. Santa Margarida de Montbui, Moja. 17. Alió, Ascó, Borges del Camp, Camarasa, Cornella de Llobregat, Gaià, La Granadella, Massadurc, Móra d'Ebre, Pradip, Quicó, Sanja, Sant Antoni de Vilamajor, Sant Feliu de Codines, Sarroca de Lleida, La Selva de Mar, La Torre de l'Esganyol, Vila-seca, Vilabella, Vilanova i la Geltrú, Vilobí del Penedès, Llaberia, El Perelló, El Pont de Claverol. 18. La Vil·la Alta. 20. Alcaràs, Alfarràs, Alfés, Alió, Almenar, Alós de

que no hi ha acord per saber-ne l'origen exacte. Els músics que el feren més famosos foren els de la família Strauss.

CUPLET: Cançó lleugera que arrenca a començament del segle passat i que duraria pràcticament fins a la Guerra Civil. Era un gènere nascut de la perfrasi de la prostitució, que després s'aniria transformant en un contenidor d'emocions i sentimentalismes. Al Paral·lel fou una barreja de cançó, dansa i comportament escènic.

PEPONES: Aquest mot és donat a un tipus de nines, sobretot un xic estraftes.

Però aquí al Masnou, origen del ball, no sabem el perquè l'hi donaren, tot i que podria ser que fos en to despectiu donat per algun altre poble.

NOTES

1- A Internet hi podeu trobar les següents:
<http://www.cantut.cat/canconer/cancons/item/871-al-masnou>
<http://www.cantut.cat/canconer/cancons/item/288-el-cantaire-del-masnou>

Vitrall modernista català

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Vós, vingui, sí (llapis i platees)

1 de febrer. El text *Muñeca de porcelana* (*China Doll*), de l'any 2015, de David Mamet, amb producció de ¡Bravo! Teatro i direcció de Juan Carlos Rubio, aterra al **Teatre Poliorama**. Se suma a aquesta grata notícia el fet que la interpretació recau en **José Sacristán** i Javier Godino. La lleialtat, la política, el poder, els mitjans de comunicació, els poders fàctics que governen el nostre món, conviuen a aquesta obra reflexiva i contemporània. En la mateixa línia, a l'**Almeria Teatre** des del 23 de febrer (i fins al 19 de març) s'hi ofereix *En alta mar* de Sławomir Mrozek, amb Quimet Sorio, Carles Bigorra, Gerard Domènech i Lluís Graells.

Del 9 de febrer al 5 de març arriba a **La Seca** (c/ Flassaders, 40; zona Via Laietana amb carrer de la Princesa) el cabaret literari *Oques cretines* per apropar-nos al món especial, singular, penetrant i divertit del muni-quès **Karl Valentin** (1882-1948; cabaretista, pallasso, home orquestra i mil etcèteres més). Amb traducció de textos de **Feliu Formosa**, signa la direcció Lluïsa Mallol, i pugen a escena els actors **Ferran Castells, Josep Maria Mas i Blanca Pàmpols**. (De la Pàmpols i de Ferran Castells en guarden un boníssim record: ens ho van fer passar pipa a *Un somni de nit* de Sant Joan dirigida per Adrian Devant a la Nau Ivanow el passat juliol del 2016.)

Més cabaret. El divendres 10 de febrer, a les 20 h, a

l'Auditori del **Centre Cívic Urgell** (Comte d'Urgell, 145; entre Provença i Mallorca), s'hi presenta *Roba estesa*: humor, ball, ombres xineses i sobretot interpretacions en directe de cançons de musical. Hi trobarem la picardia d'El Molino i la perspicàcia de Boris Vian, entre d'altres. Nosaltres hi seriem feliços tot escoltant allí la cançó *No us caséssiu pas, noietes* (de Boris Vian, en versió de Jordi Teixidor i Guillermina Motta), que serà un dels temes que cantarà Núria Cuyàs (Cia. **Els Pirates Teatre**; al piano Ariadna Cabiró; en la direcció, Adrià Aubert).

De l'11 de febrer al 5 de març teatre familiar, a partir de **Kipling** (1865-1936), al **Jove Teatre Regina** amb la Cia. La Trepça: *El llibre de la selva*. Recuperem en Mowgli, que tots plegats estem molt bàrbars.

El dia dels amants peninsulars, el **14 de febrer**, regalarem (30 euros) una novetat editorial d'Arola (www.arolaeditors.com) del novembre del 2016, escrita per Damià Barbany: *Carme Portaceli i la FEI*. La **Factoria Escènica Internacional** (la FEI) i la directora escènica **Carme Portaceli** (València, 1957; des de fa poc, directora del Teatro Español de Madrid) formen part de la nostra història teatral més jove. Fem-ne un repàs.

Amics íntims s'estrena al **Teatre Gaudí Barcelona** el 23 de febrer.

Hi inter-venen Pep Ferrer, Ferran Lahoz, Maria Clausó i **Rosa Cada-falch**. El text, d'Ever Blanchett, ens parla de l'amor, del sexe, dels conflictes generacionals. ...Aix, l'amor!

Què ens queda, què tenim, sinó l'amor, i més ara, que fa força fred? Amor pel teatre, amor per les persones. Després del teatre, escriviu cartes en paper, recupereu un xic de caliu i romanticisme antic, estimats lectors i teatres, i antigues amistats.

Presentació del llibre de poemes *Dins la meva galàxia*, de Jaume Gala

Dissabte 11 de febrer a les 19 a la sala
d'actes de Gent del Masnou

Tothom hi és convidat!

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Una tragèdia novel·lada

Ramon Solsona, (Barcelona, 1950), no necessita gaires presentacions, perquè tant les seves col·laboracions a diversos mitjans, i sobretot a la ràdio, com les seves novel·les (l'anterior a la que avui presentem, *L'home de la maleta*, va ser un gran èxit de crítica i de lectors) l'han convertit en un personatge públic. A final de 2016 ens va oferir una nova mostra de la seva capacitat narrativa, del seu rigor intel·lectual, del seu domini de la llengua, de la seva voluntat clara de fer literatura, i va publicar *Allò que va passar a Cardós* (1), una novel·la històrica, situada a la vall de Cardós a la dècada de 1960. Una novel·la, com ja ens té acostumats Ramon Solsona, cuidada fins a l'últim detall, tan argumentalment com estilísticament. Argumentalment, l'obra gira a l'entorn dels canvis produïts a les valls pirinenques, i concretament a la de Cardós, amb l'arribada de la revolució industrial, i mai millor dit ja que els seus habitants van passar d'una agricultura i una ramaderia gairebé de subsistència i a haver d'immigrar, a rebre una allau de treballadors per a les construccions de les centrals hidroelèctriques i a veure com els diners i tot el que comporten hi circulaven com mai. A aquest vessant social de l'obra, no cal dir-ho, s'hi ha d'afegir el sentimental, que no pot faltar en qualsevol novel·la i que en aquest cas se centra en un triangle amorós, o més ben dit en un quadrat amorós, ja que tres dels personatges principals (envoltats de secundaris que podrien ser protagonistes de qualsevol altra novel·la: els germans Dinamita, mossèn Antonino, la família Periquet...) giren a l'entorn d'una dona, la Rossita: el seu marit legal, el Jaume de la Fusta,

que la ignora i la tracta com un drap brut des d'un fet que no descobrirem fins al final; l'amant, el Santi Vallory, un topògraf tímid i romàntic que arriba a la vall amb les obres; i el sergent de la guàrdia civil, conegut com el Grapau, un mal ànima que se n'aprofita amb el que millor sap fer, xantatge.

Estilísticament hem de dir que la novel·la és una veritable filigrana, una obra de càlcul i precisió gairebé com els que ha de fer el protagonista per foradar les muntanyes, el Santi, que aconsegueix de mantenir-nos amb la intriga, amb el dubte, fins a l'últim moment, fins a les darreres línies, en què finalment sabrem qui és l'enquestadora, la investigadora que a ple segle XXI remou les aigües d'uns fets esdevinguts més de cinquanta anys enrere i que cadascú havia interpretat a la seva manera, a través de les escorrialles que li havien anat arribant i que tan bé reflecteix el cor de veus, fonamentalment femenines, que de tant en tant va donant la seva versió dels fets, com en una veritable tragèdia clàssica. Perquè l'obra en té molt, de tragèdia, tant argumentalment om estilísticament. No ens hi podem estendre, però sí que hi volem destacar la forta influència guimeraniana, si més no en les relacions entre el Santi i la Rossita, i la versió d'una bona colla de subcapítols en veritables escenes teatrals (amb acotacions i diàlegs inclosos, tot i no mantenir-hi la tipografia característica). L'obra està estructurada en vuit parts: sis capítols, formants per nombrosos subcapítols que alternen testimonis i investigacions recollits per una dona, la identitat de la qual no sabrem fins a les darreres línies de l'obra, i que giren al

voltant d'"allò que va passar a Cardós" l'any 1965; i una mena de preàmbul i epíleg, escrits pel protagonista, el Santi Vallory, i que són la base de la investigació. A aquesta complexitat estructural, que com hem dit sempre ens manté en la intriga, tot i ser ben conscients que anem avançant a l'hora de lligar caps, hi hem d'afegir la riquesa de llengua i de registres a què ja ens té acostumats Ramon Solsona, i que aquí, gosariem dir, encara va una mica més enllà, ja que a més a més de la varietat de registres del català dels diversos personatges, hi hem d'afegir el del castellà que hi parlen la guàrdia civil, la majoria dels treballadors nous i alguns catalans quan parlem amb ells. Ah, i me'n deixava un: el del llatí eclesial que en més d'una ocasió utilitza mossèn Antonino. Tot plegat convergeix *Allò que va passar a Cardós* en una obra literària que sense cap mena de dubte llegiran i estudiaran les noves generacions. Ara, si no ho heu fet ja, no us la perdeu vosaltres, amics lectors.

(1) Ramon Solsona. *Allò que va passar a Cardós*. Editorial Proa (Col·lecció "A Tot Vent", 655), Barcelona, 2016. 461 pàgines.

FES-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com · www.gentdelmasnou.cat

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Carles Maristany

ENSUMANT LA SOBRASSADA

El full en blanc... Quin tema serà avui el més adient per distreure una estona els lectors d'aquesta pàgina de *gairebé tot això és veritat*?

Fa pocs dies que algú se'm va queixar que jo, navegant "expert" i retirat, no us parlés de les travessies fetes des de o cap a les Illes Balears (les Mallorquines és un barri sobre el turó de Montgat, darrere de l'Ajuntament). Busco en els meus llibres de navegació les singladures que puguin ser més interessants als meus lectors aficionats a navegar. N'hi ha amb alguna avaria, en trobo d'altres amb panna de motor, d'altres amb maror, però començar amb pegues o maldecaps és una mica com començar a caminar amb el peu esquerra o portar paraigua a bord, malastrugança... Això serà per a una propera ocasió.

Pot ser interessant per als afeccionats a la nàutica esmentar el canvi en la forma de trobar la situació del lloc on navega el vaixell. En l'argot mariner: fer o marcar "el punt" en la carta emprada.

Abans de fer la primera sortida a les Illes, sovint feia preguntes a col·legues experimentats en navegació. Precaucions a prendre, seguretat, etc. Què portar d'imprescindible a bord? Tenir en compte que la ferreteria o la farmàcia més properes poden trobar-se a més de 50 milles lluny i que no es disposa de cap cotxe.

Una resposta a l'última qüestió que vaig fer fou: Què vols que et digui, Maristany?: Pots arribar a Mallorca ensumant la sobressada, cap problema. D'aquí i d'això, el títol emprat avui. Seguiu?

La primera travessia fou feta amb l'"Inge" ex "Osete". Un veler construït a França, els primers de fibra de vidre de 6.40 m d'eslora, molt mariner però baix de cabina. La meva esposa tan sols podia estar-hi asseguda, ajupida o bé sobre la llitera. Un WC portàtil, un fogó de butà escamotejable, un rentamans, dues lliteres i dos cofres. Un

motor SOLER d'un cilindre. Un compàs (brúixola) "ROSSELL" dins una caixa de fusta amb una tapa corredora a la qual vaig aplicar llum elèctric de la bateria, i una corredora de barqueta feta per mi i que podia mesurar la velocitat fins a set nusos.

No portava l'ampolleta de sorra (rellotge), feia servir un cronòmetre del meu pare per controlar el temps emprat en la medicció. Rumb i distància primordials.

El cronòmetre també va ajudar molt per identificar els fars. Les recalades foren sempre correctes. El segon

veler no el descriu. És visitable, més còmode, més de tot, és l'"INGE II." amb majúscules i està en venda...

He triat per a avui la primera travessia del Masnou a Sóller l'any 1977 emprant l'antiga tècnica de navegació descrita, tan sols fa 40 anys del fet.

La segona travessia de Pollença al Masnou l'any 2000 en 24 hores de mar amb l'ajut del GPS fou un navegar molt més descansat i tranquil que l'esmentat abans. El capità, el nostre, el cuiner, el majordom i la tripulació sencera agraeixen la nova tècnica emprada...

Dites i personatges populars (36)

Albert Vidal

PER QUÈ DIEM...

Si la Candelera plora, l'hivern és fora... si la Candelera riu, el fred és viu.

[Aquesta dita no vol dir altra cosa que si per la Candelera plou –plora– el fred ja s'acaba, mentre que si riu –fa sol– encara n'hi ha per dies.

I és que aquest dia, 2 de febrer, es troba ben bé al mig de l'hivern, si fa no fa. De fet, el dia central de l'hivern seria el 4 de febrer, data en què n'han passat 45 i en falten encara 45 més, però la saviesa popular ha fet els seus comptes i així ha quedat, segurament perquè la Candelera és més significativa que Sant Isidor de Pelusium o Sant Andreu Corsini, entre altres.

Una altra interpretació de la dita, més científica, és que si en la nit de la Candelera hi ha lluna nova, és a dir que no es veu, la primavera s'avança mentre que si ha lluna plena ben rodona s'endarrereix.

Com en tantes altres coses, el cristianisme va fer seva la data l'any 496 de la mà del papa Gelasi i recreà així la presentació de Jesús al temple de Jerusalem, just 40 dies després de la seva naixença, segons l'obligatori ritu jueu de la puficiació de les mares, amb l'ofrena de candeles. Era una manera més de lluitar contra les tradicions paganes.

Els romans celebraven la festa de la llum amb el repartiment d'espelmes,

que els havien de protegir de les malalties habituals de l'hivern, a més d'ajudar la deessa Demèter a buscar la seva filla Persèfone, raptada per Hades.

El ritual de la llum va ser adoptat també per les esglésies cristianes per la Candelera, encara que en la cerimònia només podien participar-hi les dones que havien infantat l'any anterior, les prenyades, les que havien patit un avortament i les vídues. La tradició marca també que el 2 de febrer és el dia de desmuntar el pessebre.

Els romans, aquests dies, celebraven les *Parentàlia*, vestits de negre, en què es trobaven els parents i amics de les persones mortes per visitar les seves tombes i feien una processó d'espelmes fins als cementiris per tal de venerar-les i d'indicar a les seves ànimes el camí de la llum. Al llarg d'aquests dies de febrer es tancaven els temples, els magistrats no duïen les

seves insígnies i no es podien celebrar casaments fins a la *Carístia*, darrer dia de les celebracions.

Una tradició popular diu que en tal dia com aquest els óssos desperten de la seva hibernació, miren enfora de la cova i, si hi veuen la lluna plena, se'n tornen a dormir quaranta dies més.

Per això en algunes poblacions catalanes se celebra el Ball de l'Òs o de l'Òssa, segons el lloc, de la mateixa manera que als Estats Units i Canadà se celebra el *Dia de la Marmota*, també el 2 de febrer.

A Prats de Molló, a la Catalunya Nord, se celebra la Festa de l'Òs en la qual quatre vilatans baixen de la muntanya disfressats amb pells de xai enfosquides, amb la cara emmascarada amb oli i sutge representant els óssos, i s'enfronten als altres veïns, entre els quals trien les seves víctimes per empastifar-les de dalt a baix. Mentrestant, els *homes de blanc*, que duen una mena de guardapols enfarinats, s'hi encaren i acaben *afaitant* els óssos, és a dir, arrencant-los les pells, a més d'emblanquinar tantes noies com poden. Un ball posa fi a la festa, la qual, de tota manera, se celebra el Diumenge de Carnaval.

S'explica l'origen dels mites referits als óssos quan un d'aquests a animals va raptar una noia pirinenca i se la va endur a la seva cova. L'ós va estar nou dies oferint-li els millors presents del bosc, però ella el va rebutjar per més esforços que va fer l'animal. La donzella, però, va aconseguir fugir sense cap mal el dia de la Candelera.

La punta de la llengua (83) Esteve Pujol i Pons

Quina llàstima que hi hagi quitxalla que parlin de **valla* i de **valles* i no diguin **tanca** i **tanques**.

O que diguin **per què serà?* en comptes de **per què deu ser?**

O que facin servir *sentar*, *sentar-se* [= posar el cul en una cadira...] i no **seure**, **asseure**, **asseure's** tal com cal.

O bé que *pugin* o **es pugin* en una escala i no sentim mai **s'enfilen** en una escala, en un arbre...

O que només diguin *portar-se bé* o *portar-se malament* i desconeguin **fer bondat** i **no fer bondat**.

O que reclamin ben sovint *para ja!* i ignorin **estigues** o

estigues d'una vegada!

O que usin ***dos en femení** (p.ex., a la una, a les dos...; dos noies; vint-i-dos pàgines) en lloc de **dues** (p.ex., a la una, a les dues...; dues noies; vint-i-dues pàgines).

O que parlin de **fulles** de paper, quan en realitat són **fulls** de paper; les **fulles** són de les plantes i dels arbres o dels ganivets.

Potser val la pena que ens tornem a preguntar: de qui ho deuen haver après? Oi que els qui els eduquem hi tenim molt a veure?

Recordo que un asterisc (*) davant un mot o expressió vol dir que són incorrectes.

El Mestre Millet

(Notes biogràfiques en el cent-cinquantè aniversari del seu naixement)

Enric Badal i Valls

Lluís Millet i Pagès va néixer al Masnou el 18 d'abril de 1867 i va morir a Barcelona el 7 de desembre de 1941; de família marinera dedicada al comerç amb Amèrica, era fill de Salvador Millet i Estapé –capità i pilot del vaixell «La Araucana»– i de Francesca Pagès i Estapé; així mateix, els seus germans Salvador i Josep van ser capitans de vaixell i Francesc i Joan foren comerciants de teixits.

Encaminat, doncs, familiarment cap al comerç i el transport marítim, Lluís Millet aconseguí orientar-se cap al món de la música i fou el primer d'una nissaga de directors i compositors de relleu en el món cultural i musical català; el seu fill fou Lluís Maria Millet i Millet, i el seu nét, Lluís Millet i Loras; i també Lluís Millet i Farga, nebot, fou músic i violoncel·lista.

Quan Lluís Millet tenia vuit anys la seva família va anar a viure a Barcelona –per por de la tercera guerra carlina–; allí, a més de la formació escolar general, el 1880 va començar a estudiar música al Conservatori del Liceu on tingué per mestres Miquel Font i Josep Rodoreda.

Posteriorment va ampliar els estudis de composició amb Felip Pedrell i de piano amb Carles G. Vidiella; el folklorista Sebastià Farnés el va apropar al coneixement del cançoner tradicional català. Lluís Millet es va anar introduint en el món musical barceloní tot treballant a la botiga de música de Can Guàrdia (passatge Bacardí) i més endavant (1885) a la botiga de Conrad Ferrer –gendre de Josep Anselm Clavé– (carrer d'Escudellers); i també tocant el piano al Café Inglés (carrer de Ferran, xamfrà amb Pas de l'Ensenyança) –primer tot sol i diàriament, després fent un trio (1885); i, més tard, formant part d'un quintet al Café Pelayo (carrer de Pelai xamfrà amb Plaça de Catalunya) (1891)–;

Lluís Millet, 1897-1899. Retrat de Ramon Casas

aquest Café era una autèntica institució barcelonina de l'època, punt de trobada d'artistes, músics, literats, arquitectes, pintors...

El seu primer concert, dirigint una agrupació coral, el féu l'any 1883 a Sant Cugat del Vallès com a director del Cor La Lira.

L'any 1891, juntament amb Amadeu Vives, va fundar l'Orfeó Català, entitat a la qual va consagrar la vida; hom podia formar-ne part com a soci protector o com a cantaire –amb exigència de formació musical, de la veu i de la interpretació. L'Orfeó Català tenia una voluntat de perfeccionament de la polifonia, de recuperació d'obres cabdals de la música universal i de difusió de la cançó tradicional catalana. Per

tal de poder interpretar adequadament les polifonies i obres simfònico-vocals, el 1895 es creà la Secció Infantil i el 1896 l'Orfeó de Senyores.

Com a seu de l'Orfeó Català l'arquitecte Lluís Domènech i Muntaner va construir el Palau de la Música Catalana –començat el 1905 i inaugurat el 1908–, joia del Modernisme català, declarat Patrimoni Comú de la Humanitat per la Unesco l'any 1997.

Profundament cristià, Lluís Millet també es preocupà de la renovació de la música religiosa, amb incorporació d'obres de la polifonia sacra del segle XVI –Tomás Luis de Victoria, Joan Brudieu, Giovanni Pierluigi da Palestrina– i de composicions de creació pròpia, com les sèries de *Cants Espirituals* –la darrera sèrie composta al Masnou els anys de la guerra civil– o els nombrosos himnes i goigs; entre aquests darrers, els *Goigs de Sant Pere Apòstol*, sant patró de la vila del Masnou.

En aquest vessant religiós, Lluís Millet

Escultura de Josep Salvadó i Jassans als Jardins del Mestre Millet al Masnou

creà (1897) i dirigí la Capella de Sant Felip Neri, i també l'Escolania de la Mercè (1906), ambdues a Barcelona, a la recerca de la puresa en la interpretació per a una millor vivència espiritual.

Com a pedagog musical, des del 1896 fou catedràtic de solfeig, teoria musical i conjunt vocal de l'Escola Municipal de Música de Barcelona, i el 1930 n'exercí el càrrec de director.

Lluís Millet va ser un gran organitzador i dinamitzador i participà en la creació de la Revista Musical Catalana (1904), la Festa de la Música Catalana (1904), la Festa dels Orfeons de Catalunya (1917), la Germanor

dels Orfeons de Catalunya (1918) i l'Obra del Cançonero Popular Català (1922). Així mateix, va establir una xarxa de contactes amb directors i compositors europeus –molts dels quals van venir a Barcelona– de la qual dóna testimoni la gran quantitat de correspondència conservada.

Malgrat anar a viure encara infant a Barcelona, Lluís Millet no perdé mai la seva relació amb el Masnou. Des de passar els mesos d'estiu a la casa on va néixer fins a col·laborar amb les entitats de la vila, fer venir l'Orfeó Català al Masnou i donar suport als Orfeons i Cors que s'hi crearen.

I al seu torn, l'Ajuntament nomenant-lo

fill predilecte i les entitats nomenant-lo soci honorari, també van tenir cura de Lluís Millet; el 1918 es va donar el seu nom al "carrer del Lavadero" on havia nascut; cap al tardo-franquisme es va celebrar el centenari del naixement del Mestre i es va col·locar una placa a la casa natal; mort el dictador, l'any 1977 es van dedicar uns jardins a Lluís Millet i s'hi erigí una estàtua; el 1978 es va posar el seu nom a una nova escola pública. L'Ajuntament es féu membre protector de l'Orfeó Català el 1994, i promou la vinguda del Cor Jove en ocasió de la missa de festa major que se celebra per Sant Pere.

L'home a qui agraden els contes

Pep Parés

Avui va d'un home a qui agraden els contes.

Ell ostenta unes patilles impressionants, alguns cabells blancs escampats per aquí i per allà i un somriure que sempre espera compartir amb els altres.

Em parla de la gent bona i dolenta, dels alegres i dels tristos, dels que tenen bones maneres i dels que no. Així classifica la gent, ras i curt.

Li agrada caminar veloç amb els braços oberts, entre la gent, talment com si emprengués el vol. Estiu i hivern llueix samarreta lleugera i uns pantalons tallats. Sabates sense mitjons; em diu que no li calen.

Els desconfiats comenten que es fa el boig; d'altres, que ja el coneixen, li brinden la millor rialla. Ell sempre espera afectar. Es mou amb destresa entre els palets de menjar d'un centre solidari mentre neteja el terra i treu noses de per aquí i per allà.

Fa un any i mig que el conec i us puc dir que és un entranyable home-nen. Una persona singular que no coneix la malícia ni les dobles intencions ni la ironia. No cal que li expliquis com ets ni que t'inventis a tu mateix com solem fer davant dels altres. Et mira amb una intuïció natural i et classifica. I crec que poques vegades s'equivoca.

Sovint comparteix la feina amb presos i

drogoaddictes. Gent dura, escarmentada. Primer el tracten amb malfiança, però tots acaben mirant-lo amb aquell esguard de tendresa que mostra el millor de nosaltres.

Un dia va demanar a una companya que li expliqués un conte. Ella, sorpresa, no s'hi va negar. Aprofitaren uns palets buits com a seient i punt de partida de la imaginació. Estava encantat! Algú li feia companyia narrant històries que tant li agraden. Vivia intensament el conte i, si el coneixia, precisava, amb un vocabulari català molt ric, qualsevol desviació de l'argument.

De tant en tant, amb una espontaneïtat sobtada, anunciava amb veu alta a tots els qui passaven que li estaven explicant un conte!

La companya –voluntària d'una entitat– va deixar de venir amb mi: havia trobat feina! I heus ací que el nostre home em va demanar que ara fos jo qui li expliqués els contes.

Tinc dos néts i els he explicat, i els explico, un munt de contes. Però amb ell és diferent. Té les virtuts dels infants; sap entrar il·lusionat en la història. Però també té una cultura àmplia acumulada amb els anys.

Quan acabo el conte em diu el que li ha semblat sense embuts: avui l'has explicat molt bé... No ha estat malament,

però no és dels millors... Potser li ha faltat emoció a aquell personatge.

No conec res més d'ell, però diria que ha viscut la infantesa en un ambient càlid, equilibrat. Se'l veu feliç.

Ara, amb quasi cinquanta anys, viu en un centre especial amb companys i companyes.

Potser nosaltres també viuríem més feliços si, com ell, visquéssim el present sense tant neguit pel futur ni tant remirar el passat.

Tot plegat em fa pensar en Jean-Jacques Rousseau quan, fent servir el seu personatge Émile, ens indica que l'home és bo per naturalesa i és la societat qui l'esclavita i corromp.

Potser algunes limitacions intel·lectuals del meu amic l'han fet menys vulnerable a les males influències i li han permès continuar sent un home confiat i de bona fe. Doncs, que no li faltin els contes!

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal. Expert en Teràpies Neurocientífiques www.oriolugoreal.com

EL TREBALL AMB L'ASSETJAMENT ESCOLAR

En l'actualitat l'assetjament escolar està suposant un dels grans reptes per a la salut física i mental dels nostres nens i joves. Però no només suposa una dificultat per a ells, sinó que és una amenaça que ens inclou a tots, professors, pares i familiars, pedagogs, psicòlegs, i la societat en tot el seu conjunt. Els índexs de violència estan creixent en les aules. Aquesta és una dada constataada per diferents organismes com el sindicat de professors "ANPE", "US-TEC", "l'Observatori contra l'Homofòbia", i estudis de diferents universitats com la "Universidad de Extremadura". Ha arribat el moment de posar fil a l'agulla i aplicar solucions, però abans és important comprendre bé què és l'assetjament.

L'assetjament escolar és un concepte que s'ha estès en els últims anys amb el terme de "Bullying". Més enllà d'aquest anglicisme, hem de tenir consciència que no és un assumpte d'ara, sinó que ha estat sempre ben present. Ha estat en aquestes últimes dècades quan diferents agents dins del model educatiu i del sistema sanitari i polític han començat a establir pautes de detecció, reconeixement i treball.

En primer lloc, s'ha desmuntat el concepte o la idea banal que es tracta de jocs de nens o d'assumpptes sense importància. En segon terme, l'assetjament és quelcom que no afecta només el nen o nena implicat, sinó que ens afecta a tots. Quan hi ha un cas d'assetjament escolar, afecta els nens i nenes implicats, els companys, els altres joves del centre, els professors i professionals, les famílies i tot el conjunt de la nostra societat. En tercer lloc, és una qüestió de violència que va més enllà de la violència física. Al parlar d'actes violents, podem fàcilment imaginar-nos empentes, cops i estrebades, però també hi ha la violència psicològica, que pot ser igual o més perjudicial que

la física i inclouria insults, vexacions, actes de menyspreu o d'humiliació, fer el buit i també el que es comença a conèixer com el cyberbullying o, el que és el mateix, l'assetjament a través de les noves tecnologies com serien les xarxes socials i les comunicacions via telèfon mòbil.

En quart lloc, el problema no recau mai en la víctima, aquell qui rep les agressions. Ni tampoc el problema està en l'agressor, ja que aquest pot ser també víctima d'un model o historial concret. En cinquè lloc, el treball que es planteja és multidisciplinari i requereix una implicació de tots els agents i en tots els entorns: a les aules, al centre, a casa, a les AMPES, a la política i a les diverses associacions i organismes. En sisè lloc, el "bullying" deixa seqüeles en qui l'ha rebut, l'ha practicat o l'ha presenciat. La violència mai no passa desapercibuda,

sigui de la mena que sigui. En el cas de les víctimes, moltes d'elles acostumen a mostrar senyals d'estrès després de l'experiència traumàtica, com depressions, ansietat, fòbia social, addiccions, conductes compulsives o fins i tot en casos extrems poden arribar al suïcidi. Hi ha moltes maneres d'abordar l'assetjament escolar. La part més important recau en la prevenció. Però, un cop el problema ja està present, com a professionals de la psicologia, nosaltres treballem amb els nens i nenes que el pateixen. Ho abordem en tres eixos principals, el primer és el de poder reforçar l'autoestima i la resiliència (capacitat de poder sostenir i recuperar-se d'experiències doloroses). Aquest element és vital per tal que el nen o jove pugui recuperar la seguretat i la motivació. També en paral·lel fem un treball per potenciar les habilitats socials. El propòsit és ensenyar maneres de relacionar-se d'una forma més adaptativa al seu entorn, a poder defensar-se sense utilitzar la violència, a poder establir noves amistats i relacions, en definitiva que pugui també vèncer els temors i els seus neguits a relacionar-se. I el tercer pilar és el de poder facilitar que el nen o jove pugui alliberar-se de totes les experiències negatives i traumàtiques que porta acumulades.

El resultat és que el nen o jove pot sentir-se alleujat, més feliç i sobretot més capaç d'afrontar nous reptes i situacions difícils.

La psicologia i les noves polítiques de conscienciació ens estan ajudant a poder superar aquesta xacra que és l'assetjament escolar. Encara queda molta feina fer, però tots junts ho aconseguirem.

Exposicions

Fins al 16/3

Rapa Nui, l'illa dels enigmes, de Joan Muray

"DIUMENGE AMB LLETRES"

Diumenge 26 de febrer a les 19

Vetllada artística, literària, musical... a càrrec del

Grup Rauxa de Gent del Masnou.

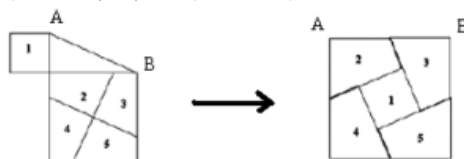
Sala d'actes de Gent del Masnou

Entrada gratuïta

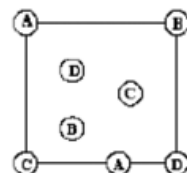
L'enigma V.D.R.

Solució del mes de gener:

Podem comprovar el teorema de Pitàgores: Sobre la hipotenusa (AB) hem posat els quadrats dels 2 catets.

Febrer: Dintre del quadrat, uneix els parells de lletres iguals entre si, sense que hi hagi cap encreuament.

ASSEMBLEES GENERALS ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIA DE L'ANY 2017

CONVOCATÒRIA

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la present es convoquen les Assemblees Generals ORDINÀRIA i EXTRAORDINÀRIA per al diumenge, dia 30 d'abril de 2017, a les 12 del migdia, al local social, carrer Doctor Agell, 9

ASSEMBLEA ORDINÀRIA

PROPOSTA D'ORDRE DEL DIA:

- 1/Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de l'Assemblea Ordinària de l'any 2016.
- 2/Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes de l'exercici 2016 (*)
- 3/Presentació i aprovació, si escau, del pressupost per al 2017 (*)
- 4/Presentació de la memòria de l'any 2016 i projectes per al 2017
- 5/Suggeriments i preguntes

(*) L'estat de comptes del 2016 i el pressupost del 2017 seran a partir del 28 de febrer a disposició de tots els socis al local social per a la consulta i estudi previs.

D'acord amb els estatuts, es poden presentar, amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta d'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts fins a 30 dies abans del dia de la celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació.

ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA

Ordre del dia:

- 1/Punt únic: Renovació dels càrrecs de President, Secretari, Vocal de Cultura i Vocal (*)

(*) D'acord amb els estatuts, per presentar candidatures a qualsevol dels càrrecs de la Junta Directiva caldrà el suport del President, de la Junta Directiva, o bé d'un mínim de 10 socis.

A tal efecte, el cens actual de socis restarà a la Secretaria de l'Associació a disposició de tots els socis interessats a presentar-se com a candidats.

Cordialment,

Joan Casals i Agustí

President de Gent del Masnou.

Arran de sòl

Pledebuit

Quan hom es fa gran, i per què no dir-ho, vell, la majoria tendim a filosofar, encara que aquesta filosofia sigui de la barata, i això és el que em passa a mi. No sempre, sinó de tant en tant. Especialment en dies d'aquells que vosaltres, els bípedes, heu volgut encasellar com a dies nostàlgics. O sigui com els dies que van entre Nadal i Reis.

En dies així no entenc què us agafa. Sembleu, no tots és clar, com esperitats perquè toca, segons la vostra filosofia, avui dinar amb aquells, l'altre dinar amb els altres. Que si un sopar amb amics, que si una fi d'any amb els altres, quan a tots, o pràcticament, us ve a repèl, vaja que preferiríeu passar-ho d'una altra forma, però noi, s'ha de quedar bé, i toca. Encara que el que de veritat us toca és allò que no sona.

Ah, i després ve l'altra part de la moneda, els regals, que s'han de fer, encara que sigui per quedar bé, si no dirien que esteu fets uns garrepes. Tot i que molts dels regals que es fan, i molt especialment aquells que en dieu de l'amic invisible, siguin uns veritables pongos (perdoneu l'expressió, però en la nostra llengua sembla que no tenim semblant mot).

Bé, ja m'he esplaiat a gust. Ara anem a la filosofia de què us parlava, encara que sigui de la barata.

En aquelles passades festes, que, com ja he dit, nosaltres, els quissos, no celebrem, a no ser que sigui millorant el nostre *gui-lando* amb aquells suculentos ossos de la carn d'olla (això els que en fan), m'he hagut d'entretenir més de l'usual veient la «caixa tonta», i *refonoll!* quina merda (perdoneu l'expressió) de programació, tot eren programes repetits i a més amanit amb mil i un anuncis de perfums, que potser els feien per tapar la pudor de la programació que us deia. De totes maneres, si els analitzem bé, en podem treure força suc. Vegem-ho:

1- Pràcticament tots, siguin perfums per a mascles o per a femelles, tots estan fets dins uns límits de luxe i luxúria. Vaja, que donen a entendre que, si els uses, els del sexe contrari cauran rendits als teus desitjos (al catre, vaja).

2- També pràcticament en tots veus que els usuaris a qui vagin destinats, siguin gent gran o gent treballadora, són gent que sua la cansalada, vaja. Sempre són joves i, pel que es veu, amb pasta i cases luxoses.

3- Un altre detall amb el qual topes sempre en aquests anuncis és, com deia ja abans, que inspiren luxúria, però, tot i que n'hi ha en què és l'home el qui posa cara de desig, en molts (deu seu per allò de la igualtat) qui va cremat és la dona, oh, i no s'estan per romanços, no, ja me'ls comencen a despullar al mateix lloc on es troben.

Potser us he donat una imatge de carrincló i de vell, no és pas la meua intenció. A mi, la gresca m'agrada i força, però és que vaig quedar embafat de tant d'enganxament i tant de perfum.

Em va passar com al protagonista d'un acudit que s'entenia amb la dona d'un viatjant de perfums i a qui, en arribar sobtadament el cornut, la dona va fer amagar a l'armari, que era ple de mostres dels perfums que representava el marit. El pobre, després d'aguantar una estona a l'armari i no podent resistir més, va sortir bo i cridant: una merda, si us plau!

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

Crema de xampinyons

Ingredients per a 4:

600 g de xampinyons o barreja de bolets, oli d'oliva, 1 ceba pelada i tallada fina, 3 grans d'all pelats i laminats, 2 branques d'api tallades i filetejades, unes quantes branquetes de farigola fresca i de julivert ben tallat, 1,5 l de brou de pollastre, sal marina i pebre negre, 75 ml de nata líquida, 4 o 6 llesques de pa de barra torrat

- 1. Pelarem i netejarem tots els xampinyons i els laminarem ben fins.**
- 2. Posem una olla amb una mica d'oli al fons a mig foc. Afegim-hi la ceba, l'api, els alls, les branques de julivert, les fulles de la farigola i els xampinyons. Ho tapem i que suï fins que tot quedi ben tou.**
- 3. Apartem, de l'olla, 4 cullerades de xampinyons**
 - 1. Hi aboquem el brou fins que bulli. Abaixem el foc i ho deixem fent xup-xup uns 15 minuts.**
 - 2. Ho assaonem amb una mica de sal i pebre acabat de moldre i ho batem perquè ens quedi cremós. Hi aboquem la nata líquida, ho tornem a dur al punt de bullir i llavors tanquem el foc.**
 - 3. Ho servim en bols individuals, ben calent. Cada un guarnit amb una mica de julivert tallat ben fi i uns quants xampinyons que hem reservat abans.**
 - 4. Ho acompanyem amb la torrada cruixent coberta dels xampinyons restants ben amanits amb oli d'oliva i una mica de sal gruixuda.**

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat
elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Cap a la República

Informació mensual del Procés Constituent
ANC-AI Masnou Decidim · Fbr17 · elmasnou@assemblea.cat

Espai publicitari contractat. Gent del Masnou no té cap vincle amb el que s'expressi en aquesta pàgina.

Què és un procés constituent?

És un conjunt d'actuacions que culminen en l'elaboració d'una nova Constitució. Quan un poble decideix constituir-se formalment en Estat, després d'haver iniciat un procés d'independència, acostuma a engegar un procés constituent.

Puigdemont recorda per carta a Rajoy que Catalunya és una nació i mereix un tracte bilateral:

li diu-, "Estem convençuts que, com a nació que som i atenent la nostra realitat política, ens hem guanyat el fet de tenir una relació bilateral amb el govern espanyol."

El president declinava amb aquesta carta la invitació a la conferència de presidents autonòmics i l'emplaçava a tractar tots els afers de manera personal en una reunió.

L'Estat espanyol agreuja els usuaris dels trens de rodalies de Catalunya, pensin el que pensin. Siguin independentistes o no.

Dels 4.000 milions d'euros compromesos per a Catalunya en el pla Rodalies 2008-2015, no se n'ha executat ni un 10%

Royo vaticina que la UE reconeixerà un referèndum unilateral si és «just i transparent»

El secretari general del Diplocat (explicar Catalunya al món) assegura que, des de l'exterior, "no s'entén que el govern espanyol es tanqui davant de la petició d'un 80% dels catalans"

Fins i tot en un escenari de conflicte, la sortida de Catalunya d'Espanya no seria tan greu

Albert Carreras Universitat Pompeu Fabra
"Per dimensió econòmica i ubicació Catalunya està molt ben posicionada. Seria un estat europeu com tants altres".

Catalunya atrau "més empreses que mai"

Josep Maria Gascón defensa que el procés no afecta la competitivitat

Oberta la inscripció de la mobilització del 6 de febrer contra el judici del 9-N

La mobilització serà el dilluns 6 a primera hora. No es vol coaccionar la justícia, només exercitar el dret de manifestació i expressar la indignació del poble català. Inscripcions i informació a:

<https://9nsomtots.cat> <https://9nsomtots.cat>

L'11 de febrer Omplim

el Sant Jordi per l'acollida dels refugiats. Una cinquantena d'artistes participaran en el concert solidari de "Casa nostra, casa vostra".
Recollida de signatures
Divendres 3 i dissabte 4 al matí al Mercat Municipal

El passat 11 de gener es va presentar a Can Malet la campanya Fem futur, una campanya pensada per guanyar el Referèndum.

Penja o renova la teva senyera o estelada. I recorda-ho, no la despengis! Convida la teva gent també a fer-ho.

23 de febrer, Dijous Gras

Coques de llardons

De les pastisseries del Masnou

david **pastisser**

Venda Online

93 555 34 75
Navarra, 100 · El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com
www.davidpastisser.com

MMACE02
(Millor Mestre Artesà Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze
MMAPE03
(Millor Mestre Artesà Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Pastisser

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

Pastisseria

miquel

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61
El Masnou